

Підсумовуючи вищевикладене, слід сказати, що законодавець встановив більші строки подачі Претензії та відповіді на неї ніж це встановлено ГПК України, тому що це є більш практично, адже слід звернути увагу на те, що перевезення вантажів суб'єктами авіаційної галузі відбувається не лише по території України, а і за її межами, по всьому світу, тому в таких умовах дійти консенсусу сторонам досить проблематично в такі короткі терміни. Тому це дає змогу забезпечити вирішення спорів без звернення до суду з позовом, що значно зменшить витрати сторін.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06 листопада 1991 р. № 1798-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.
2. Правила перевезення повітряних вантажів: Наказ Державної служби України з нагляду за забезпеченням безпеки авіації від 08.01.2013 № 186 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0705-06/page>
3. Енциклопедичний довідник майбутнього адвоката: У 2-х ч. / О. Д. Святоцький, Т. Г. Захарченко, С. Ф. Сафулько та ін.; За заг. ред. С. Ф. Сафулька. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2008. – Ч. 2. – 832 с.

УДК 346.92 (043.2)

Компанець А. В., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

ДОСУДОВЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ У СФЕРІ АВІАЦІЙНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ

Досудове врегулювання господарських спорів являє собою систему заходів, що здійснюються організаціями, іншими суб'єктами господарювання, майнові права яких порушено, з метою безпосереднього вирішення конфлікту (спору) до звернення у господарський суд. Судове вирішення спорів завжди досить важке, дороге з точки зору фінансових витрат, тривале і складається з безлічі складних процесуальних процедур, тому в багатьох випадках досудове врегулювання спорів є альтернативною та ефективною можливістю в короткі терміни вирішити суперечку, а в разі господарських спорів, зберегти взаємовигідні партнерські відносини для подальшої співпраці і навіть знайти можливі нові шляхи співпраці. Крім цього, досудовий порядок врегулювання спорів у ряді випадків

обов'язковий, якщо він передбачений законом або договором між Сторонами спору.

Суть досудового врегулювання господарських спорів зводиться, головним чином, до пред'явлення претензії одним контрагентом іншому для своєчасного і належного вирішення господарських непорозумінь. Порядок досудового врегулювання спорів визначається Господарським процесуальним кодексом України (ГПК). Згідно зі ст. 5 цього Кодексу, сторони застосовують заходи досудового врегулювання господарського спору за домовленістю між собою. Даний досудовий порядок вирішення спорів є загальним, але існує і спеціальний поряд, який передбачений іншими нормативними актами [1].

Так питання пов'язані з перевезенням вантажу повітряним транспортом передбачені Повітряним кодексом України, а також Варшавською та Монреальською конвенціями та Правилами повітряних перевезень пасажирів і багажу затверджених наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 23 квітня 2010 року. Повітряні перевезення здійснюються у відповідності до вимог Конвенції для уніфікації деяких правил міжнародних повітряних перевезень (Монреаль, 28 травня 1999 року), а також норм Цивільного кодексу України, Господарського кодексу України, Повітряного кодексу України, Правилами повітряних перевезень і багажу, затверджених наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 23 квітня 2010 року.

Одним із основних завдань в авіаційній галузі, є забезпечення повітряних перевезень вантажів, пасажирів, багажу та пошти в Україні й за її межами. Формою досудової реалізації господарсько-правової відповідальності є претензія. Претензія – це складена у письмовій формі вимога зацікавленої особи про відшкодування шкоди (збитків), що виникла в результаті внутрішнього або міжнародного повітряного перевезення.

Перевізник несе відповідальність у разі прострочення доставки вантажу, а також за втрату, недостачу, пошкодження вантажу. Одним з обов'язків перевізника є своєчасна доставка вантажу, при винному порушенні якого він несе відповідальність. До того часу, поки перевізник не доведе інше, вважається, що втрата, нестача чи пошкодження вантажу сталися під час перевезення. Стаття 94 Повітряного кодексу України вказує, що перевізник звільняється від відповідальності, якщо прострочення сталося внаслідок несприятливих метеорологічних умов [2].

В разі неналежного перевезення вантажу пасажир повинен надіслати перевізнику претензію негайно після виявлення пошкодження (втрати частини) й не пізніше ніж протягом семи календарних днів з дати отримання вантажу. Законодавець встановлює строк, з якого вважається, що

багаж страчений і цей строк становить 21 день з дати, наступної за тією, в яку багаж повинен був прибути до місця призначення. У випадку затримки в перевезенні претензія повинна бути заявлена не пізніше ніж протягом 21 календарного дня з дати, коли вантаж було передано у розпорядження власника. Претензії щодо втрати вантажу висуваються до перевізника після того, як його буде визнано втраченим. Будь-яка претензія повинна бути подана письмово та вручена або відправлена у строки. Отримавши претензію, перевізник, залежно від її складності та достатності претензійних документів, відсутність яких унеможлиблює розгляд претензії по суті заявлених вимог, направляє заявнику повідомлення-запит, у якому інформує заявника про отримання претензії, про необхідність, у разі потреби, пред'явлення додаткових документів і про строки розгляду претензії після одержання документів, яких не вистачає. Перевізник зобов'язаний розглянути претензію і повідомити заявника про її задоволення чи відхилення протягом трьох місяців з дати її отримання, якщо перевезення, у зв'язку з яким була висунута претензія, повністю здійснювалося одним перевізником. Якщо в такому перевезенні брали участь інші перевізники, строк розгляду претензії може бути продовжено до шести місяців з урахуванням чинних правил врегулювання претензій такими перевізниками [3].

Отже, те, що законодавець встановив більші строки подачі претензії та відповіді на неї, ніж прописано у ГПК України, є більш практично, через те, що якщо звернути увагу на те, що перевезення вантажів відбувається не тільки на території нашої держави, але й по всьому світу, і в більш короткі терміни дійти до взаємовигідного рішення конфлікту між сторонами досить проблематично, це дає змогу забезпечення вирішення спору без звернення до суду із позовом, що в свою чергу зменшить витрати обох сторін.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06 листопада 1991 р. № 1798-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.
2. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
3. Про затвердження правил повітряних перевезень пасажирів і багажу: Наказ Міністерства транспорту та зв'язку України від 30.11.2012 № 735 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 4. – Ст. 136.